

Bilag 3.

Statstjenestemændenes Central- organisation II.

København, den 23. Januar 1934.

Til Folketingets Lønningsudvalg.

Som det vil være det høje Lønningsudvalg bekendt, blev der ved Tjenestemandsløven af 1919 indført to særlige Tillæg til alle Lønninger, nemlig et Dyrctidstillæg og et Konjunkturtillæg.

Medens Konjunkturtillægget udbetales med sit fulde Beløb til alle, eksisterede der for samgifte Statstjenestemænd den særlige indskrænkende Bestemmelse (Lovens § 92, 5), at hver af Ægtefællerne kun fik Halvdelen af det største Tillæg, som en af dem kunde opnaa. Bestemmelsen *sikrede dem altsaa tilsammen det største Dyrctidstillæg, som en af dem kunde opnaa.*

Sparekommissionen af 1921 foreslog imidlertid at drage ogsaa saadanne samgifte, hvoraf den ene Part var Statstjenestemand, og den anden Part var ansat i en Kommune, en anden offentlig Institution eller et koncessioneret Selskab, ind under tilsvarende Bestemmelser, og man foreslog indsat i Tjenestemandsløven en saalydende Bestemmelse.

Denne Bestemmelse blev i Aarene derefter formentlig administreret saaledes, at et saadant Ægtepar ligesom de Ægtepar, der bestod af 2 Statstjenestemænd, *tilsammen sikredes det største Dyrctidstillæg, som en af dem kunde opnaa*, dersom Ægtefællerne havde været Statstjenestemænd.

Ved senere Love ændredes Bestemmelserne for *Konjunkturtillægget* saaledes, at samlevende Ægtefæller, der begge var berettigede til Konjunkturtillæg, oppebar for Mandens Vedkommende fuldt Konjunkturtillæg og Hustruen $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{3}$ Konjunkturtillæg efter sin Alder, men det vil ses, at Ægteparret tilsammen altid *sikredes mindst fuldt Tillæg.*

Ved Tjenestemandsløven af 1931 sloges Dyrctidstillægget og Konjunkturtillægget sammen til eet Tillæg — Reguleringsstillægget —, og for dette gælder Bestemmelser ganske tilsvarende dem for det tidligere Dyrctidstillæg gældende.

Ikke desto mindre sker nu det, at Finansministeriet ved et internt Cirkulære i Maj Maaned 1931 instruerer samtlige Styrelser om, at samgifte Tjenestemænd, hvoraf kun den ene Part er i Statens Tjeneste, skal behandles saaledes, at Manden faar Halvdelen af det største Reguleringsstillæg, som tilkom en af dem, dersom ogsaa Ægtefællen var Statstjenestemand, medens Hustruen faar som ugift ($\frac{1}{3}$) indtil det 40de Aar og derefter som gift.

Centralorganisationen har ment, at denne Fortolkning er urigtig, dels begrundet i Ordlyden af § 91, 7, og dels fordi den er stridende mod den Tanke, som har ligget til Grund for, at den store Lønningskommission af 1917 indskrænkede Ydelsen af Dyrctidstillæg til samgifte, og som Sparekommissionen af 1921 videreførte til at gælde ogsaa samgifte, hvoraf kun den ene er Statstjenestemand, nemlig at et samgift Ægtepar ikke har Krav paa mere end eet Tillæg, men til Gengæld *sikrer dem det største Tillæg, som tilkommer en af dem.*

For at faa fastslaet, at det var denne Mening, der maatte lægges i § 91, 7, har Centralorganisationen henvendt sig skriftligt til Finansministeriet i 1931. Først i Efteraaret 1933 er det lykkedes at faa Finansministeriets endelige Svar, men kun i Form af en Indbydelse til Forhandling om det nu i Rigsdagen forelagte Lovforslag om Ændring i Tjenestemandsløvens § 91, 7. Centralorganisationen har derefter anlagt Sag mod Finansministeriet, men der er i Sagen sket det overraskende, at Kammer-